

ALS

Tom Barman serveerde het publiek in de Botanique niet alleen hits maar ook enkele verse songs. © Koen Bauters

dansende Barman, leek het tij te doen keren tot 'The real sugar', met een bloedmooie solo van Mauro, net iets te vroeg een adempauze inlaste. Het vormde wel de perfecte opmaat voor het weergaloze 'Instant street'. Het beleefdheidsaplaus veranderde in wild enthousiasme,

en de groep weerkaatste de energie met een uitzinnige coda. Als een kregelige sjamaan liet Mauro zijn gitaar spartelen en spuwen. Knap!

'Drinken jullie wel genoeg water?' vroeg een bekommerde Barman aan de fans, die ter verkoeling liters bier aansleep-

ten. De versmachtende punk van 'If you don't get what you want' gooide nog wat olie op het vuur, waarna 'Theme from turnpike' als een hoekige voodoo-blues iedereen bezwoer. 'Smokers reflect' zorgde voor een mooi filosofisch moment. Alan Gevaert ontloopte zich met

funky baswerk tot een Vlaamse Flea – hij drukte zijn stempel op de hele set. Kan dEUS zich nog vernieuwen? In de nieuwe songs meet Antwerp's finest zich een sexy gedaante aan. 'Second nature', vorig jaar ook al van de partij tijdens hun korte zomertournee, ontvouwde zich als een zwoele, soulvolle valse trage, met fraaie zangharmonieën en sereen pianospel van Klaas Janzons. Ook 'Constant now' werd vanuit de heup gespeeld en zocht zijn weg naar een donkere groove. Helaas wrongen platiekerige synths het nummer halfweg de nek om.

Hoekig en onvoorspelbaar

'Dark sets in', al een paar jaar present in de livesets, kwam veel prangender uit de hoek. Postpunkachtige gitaren, donkere drumroffels en de érg rauwe zang

Als een kregelige sjamaan liet Mauro zijn gitaar spartelen en spuwen

van Barman. Met het kwieke refrein kan dat een classic worden zoals 'Roses', dat hier de set schurend mocht afsluiten. In de toegift kregen we de weerbarstige rock van 'Bad timing' voorgeschoteld, waarna Barman 'Nothing really ends' na een paar tellen pissig afbrak omdat Janzons' apparatuur het liet afweten. Niet erg, want 'Morticiachair' klonk veel spannender. Dit was dEUS in de oude glorie, hoekig en onvoorspelbaar. Mauro liet het metalbeest in hem los. Met een 'Suds & soda' als voorspelbare uitsmijter dook de groep de nacht in. Afpraak op Pukkelpop!

dEUS, gezien op Les Nuits Botanique in Brussel op 23 mei

★★★★☆

Desdemona haalt haar gram

Peter Sellars' 'Desdemona', een muzikale wake en ode aan Afrika, dist Othello's verhaal op vanuit een vrouwelijk standpunt.

VAN ONZE REDACTEUR
GEERT VAN DER SPEETEN

WENEN | In smetteloos wit verschijnen ze op het podium, de Malinese zangeres Rokia Traoré en haar muzikanten. Tussen fragiel glaswerk en flikkerende lichtjes – het decor voor een sobere herdenkingsplechtigheid – neemt de Amerikaanse actrice Elizabeth Marvel plaats.

Ze vertolkt de woorden van Desdemona, maar ook haar conversaties van over het graf: met Othello, met Jago, met haar min. Marvels parlando is schoolmeisjesachtig en braaf, een tikje geforceerd ook. Alsof ze de Pulitzer Prize voor drama wil behalen, put ze zich uit in 'stemmetjes'. Het uitgangspunt van *Desdemona* is nochtans prachtig. Met regisseur Peter Sellars, schrijfster en Nobelprijswinnares Toni Morrison en singer-songwriter Rokia Traoré stond er een dreamteam aan de start.

Morrison schreef een knappe tekst waarin de vragen opduiken die Othello niet stelt. Haar visie veroorzaakte een complete om-

slag bij Peter Sellars.

'Ik zag eerst alleen maar de clichés in *Othello*', zegt Sellars, enkele uren voor de première in de Wiener Festwochen. 'De leugens en verdachtmakingen: zo moeilijk te geloven. Het thema van jaloezie: louter een excuus voor het vele geweld in het stuk. En racisme: gereduceerd tot huidskleur.'

Toni Morrison schreef een knappe tekst waarin de vragen opduiken die Othello niet stelt

Toni Morrison geeft de tot stilte veroordeelde Desdemona – bij Shakespeare vooral speelbal van de intriges – een luider stem. De schrijfster zag in het personage een soort Christusfiguur: hoe meer liefde Desdemona geeft, hoe meer geweld ze in de plaats krijgt. Ook enkele leemtes in haar persoonlijke geschiedenis werden opgevuld. Haar min wordt in de

Toni Morrison geeft Desdemona een luider stem. © rr

tekst 'Barbary' genoemd, wat in Shakespeares tijd synoniem stond voor Afrika. Een onafhankelijke vrouw als Desdemona, levend in het zestiende-eeuwse Venetië, blijkt dus grootgebracht te zijn met Afrikaanse verhalen en liedjes. Het verklaart misschien waarom ze zo aan Othello's lippen hangt, als 'de Moor' de wonderlijke, exotische avonturen op rakelt die hij tijdens zijn militaire

escapades beleefd heeft. Peter Sellars haalt in de voorstelling het hedendaagse Afrika binnen, met dank aan Traorés wonderlijke stem. 'Eindelijk kan Afrika in *Othello* voor zichzelf spreken', zegt hij. 'In plaats van onrechtstreeks, via beeldspraak. Het mooie aan de Afrikaanse traditie is dat de stemmen niet verstommen na de dood. Verleden en toekomst vloeien in elkaar.

Dat paste perfect bij ons verhaal vanuit het hiernamaals.'

Bamako en New York komen samen in deze productie, met een omwegje via Wenen. Misschien kwam het door deze ietwat omslachtige voorgeschiedenis dat de première nog wat stroef liep. Mooi om zien is hoe Traoré haar stempel drukt op deze bizarre mix van concert, theater en veelstemmige literaire meditatie. Ze wordt begeleid door twee snaarinstrumenten, die soms ook de trance van een ritmesectie oproepen. De rustig kabbelende natuurbespiegelingen, de pakkende *willow song* in a-capellaversie: de songs van Traoré voegen een grote intensiteit toe aan dit stuk. Het achtergrondkoortje is een extra speler in *Desdemona*. Magisch wordt het, als verhaal en meerstemmige zang aanzwellen tot een hymne. Ze zindert langer na dan het ietwat naïeve slot, dat een hoop op een betere toekomst vertolkt.

'Desdemona' van Toni Morrison, Rokia Traoré en Peter Sellars. KVS Brussel, 26 tot 29 mei.

★★★★☆

ONLINE
www.kvs.be